

хора, които живеят с добродетелите на всички земни твари, че те пжркат с крилата на орела и милват с устата на змията. В такъв свят никой не бива да се вдетенява като агнец пред майка и роб пред Бог.

Растенията се грижат за отгледване на поколенията. За това ний и по-рано говорихме. Те се грижат до като децата им станат способни да родят деца, — докато плодовете узреят. Дори много от растенията след това и умират. Дали това е любов или само инстинкт за продължение на рода, не е важно. Важното е че тук родителят обича и живее за детето си. Той се грижи да го отгледа, пази го от неприятелите с горчиви пелени или черупки. Когато детето стане годеи пжтвик към вечността, грижите по него се заменят с една благословия: „Вжрви, сине, по светжт и да дочакаш внуци и яравнуци!“

У животните се забелезва сжщото нещо. Птиците се грижат, пазят, жалият за децата си до като ги научат да хвжрчат, да ловят мушици, да се пазят от неприятели. След това те се забравят. Не става ли сжщото нещо с агжнцата, с телета, с зайчетата, конете и така на татжк?

Значи родителите у растенията и животните се грижат за децата до като те станат способни да продължат рода. От този момент любовта мерена с грижите, постепенно намалява, докато изчезне. Но докато има любов — тя е любов чиста. Майката и бащата тук са готови да се жертвуват всеки момент за децата си, без да очакват от тях некакви облаги. Родителите живеят за децата си, защото ги любят по-вече от себе си.

Човека като родител му се случва да жали: за хвжрлено, за рано умрело, за отгледано умряло, за убито и т. н. Обаче все една ли е жалбата за всичките. Майката почти не жали хвжрленото дете, защото не е го чувствала като нужен продължител на рода. И обикновенно жените помятат деца преди да имат желание за или след като имат отгледани такива. И все пак такива майки биха ни признали, че чувствуват мъжка, тржнка за убит живот при пжрвото виждане на мъртвата си рожба.

Тя малко жали и за мъртво роденото, ако Бог ѝ даде друга рожба ѝ осигури по този начин продължението на рода. Жали за него толкова, колкото се жали за несбждата надежда.

Тя по-вече жали за раноумрялото, с него погребва вече сбждната мечта, кроени планове, изжитана радост, отхранени надежди.

Най-вече жали майката за отгледано умряло, за убито-